

Het verhaal over de reuzen van Drenthe: Ellert & Brammert is een volksverhaal uit Drenthe.

Hier en daar een moeras, maar verder alleen maar heidevelden. Zo zag het landschap van Drenthe er eeuwenlang uit. Reizen door Drenthe was gevaarlijk en de rovers die in Drenthe woonden zorgden voor nog meer gevaar. Het meest berucht in deze provincie waren Ellert en Brammert, twee reuzen, vader en zoon. Zij woonden op het Grote Veld, in een donker hol dat bijna onvindbaar was tussen moerassen en zandverstuivingen. Om bij het huis van Ellert en Brammert te komen moest je over een half weggerot veenbruggetje van planken en boomstammen. In het huis van Ellert en Brammert kon je haast geen ramen vinden en een schoorsteen of ook maar een luchtgat hadden zij niet nodig. Je zou haast denken dat deze twee rovers enorm arm zouden zijn, maar niets was minder waar.

Regelmatig inspecteerde de rovers hun buitgemaakte voorraad. Het rossige licht van de fakkels scheen dan over talloze: oorijzers, armbanden, halskettingen en geld, muntstukken van goud en zilver. Ellert en Brammert hadden echt heel veel geld. En ondanks dat zij zoveel geld en rijkdom hadden, leefden zij een armzalig hollen bestaan. De rovers sliepen op legersteden van graszoden en bedekte zich bij kou met stinkende schapenvachten, die vuil waren en aangevreten door luizen.

Wat hielden deze schurken ervan om mensen te beroven en wat waren ze trots op hun fantastische waarschuwingsmechaniek dat zij zelf hadden uitgedacht. Ellert en Brammert hadden zwarte, ijzersterke draden vanuit hun hol over de heide gespannen. Deze draden kuisten karrensporen op meerdere

plaatsen en vormden een monsterachtig spinnenweb. Als iemand aan zo'n draad bleef haken, dan luidde er in het hol van de rovers een waarschuwend bel. Zodra zij deze bel hoorden dan trokken zij er onverschrokken op uit, midden in de nacht, weer of geen weer, de rovers zorgden er altijd voor dat zij hun buit kregen.

Dit was niet het enige wat de rovers deden. Zij stuurden ook wel eens 'brandbrieven' rond. Hierin stond dan het volgende: "Leg honderd daalders in die en die holle boom, anders steken wij uw huis en hof in brand." Veel mensen lieten zich hierdoor overbluffen, vooral wanneer de oogst binnen was en de schuren vol zaten met droge en brandbare koren.

Ondanks de rijkdom, miste de rover iets. Zij begonnen zich op den duur steeds eenzamer te voelen. Vooral Brammert, de zoon, kreeg hier veel last van. Hij miste een vrouw in hun ongezellige woning. Vader Ellert kon zich gedeeltelijk in dit gemis vinden, al was hij meer op zoek naar een huishoudster die kon koken en sokken stoppen.

Op een zachte zwoele voorjaarsdag trokken de rovers er weer op uit. Maar dit keer hadden zij een ander doel. Vandaag wilden zij niet terugkomen met goud of zilver, maar met een jong en fris meisje. Tegen hun gewoonte in gingen zij op klaarlichte dag richting Orvelte, een dorpje in Drenthe. Tot hun grote vreugde zagen zij al snel een meisje dat helemaal in haar eentje was. Haar naam was Jaantien Buning en ze zat treurig bij een boom uit te kijken over de heide. Jaantien wilde graag met de flinke Harm Wever, een eenvoudige daglonerszoon, trouwen. Maar omdat Jaantien een welgestelde boerendochter was mocht dit absoluut niet.

Voor Ellert en Brammert was Jaantien daarom een gemakkelijke prooi. Vader Ellert tilde Jaantien op en nam haar over zijn schouder mee naar hun afgelegen hol. Door het verdriet dat Jaantien had verzette zij zich ook nauwelijks. Zij had geen zin meer in een leven bij de mensen in haar dorp als ze met haar grote liefde mocht trouwen.

Het leven in het rovershol was ook geen pretje voor Jaantien. Maar ondanks alles hield zij goede moed. Intuïtief beseftte zij, bij alle ellende, dat zij eenmaal over de reuze zou zegevieren!

Jaantien wist hoe zij de gevoelens van de rovers kon bespelen en ze won steeds meer vertrouwen van Ellert en Brammert. En op het moment dat Jaantien bij de rovers kwam wonen ontstonden er steeds meer ruzies tussen vader en zoon.

Vader Ellert was hevig jaloers op zijn zoon, omdat hij meer contact had met Jaantien dan hijzelf. En Brammert verzette zich steeds hardnekkiger tegen de kleinzielige argwaan van zijn vader.

Het gedrag van Brammert begon steeds iets meer te veranderen door Jaantien. Ondanks dat hij zijn streken en kwaadaardigheid bleef behouden, begon hij er steeds meer als een heer uit te zien. En dit allemaal kwam door Jaantien.

Op een warme zomerdag, bijna zeven jaar na haar gedwongen komst in het rovershol, zag Jaantien eindelijk haar kans schoon. De oude Ellert was er kwaad vandoor gegaan, hij had ruzie met Brammert om Jaantien. En Brammert was vrolijker dan ooit tevoren. Hij wist van gekkigheid niet meer wat hij moest doen en ging op de houten bank voor het hol zitten. Hij zat in de volle zon en wilde op stel en sprong geschoren worden. Het moest zo glad worden als een jonge kerel die nog niet eens de baard in de keel heeft! Jaantien vond het maar een slecht idee, maar ging toch aan het werk. Met een scherp scheermes begon zij aan de klus. Terwijl zij hiermee bezig was gleed Brammert langzaam opzij. Door de drank en warmte was hij in slaap gevallen. Hij lag als een marmot en snurkte erop los. Jaantien zag haar kans schoon en met scheermes dat zij in haar handen had sneed ze hem de keel af. Zo werd zij moordenaress uit zelfbehoud, waardoor zij ook haar medemensen verlostte van een altijd dreigend kwaad.

Zo snel als ze kon rende zij over heide, richting Orvelte. Maar kort na de moord vond vader Ellert zijn dode zoon, badend in het bloed.